

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **EU Automobile s.r.o.**, IČ: 28062442, se sídlem Mánesova 345/13, České Budějovice, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, se sídlem Sokolská třída 60, Praha 2, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2016, č. j. ČOI 124809/16/O100/2000/15/16/Hl/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2017, č. j. 50 A 2/2017 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorát Jihočeský a Vysočina, ze dne 6. 9. 2016, č. j. ČOI 110730/16/2000/PR0196/ZOS/Ha, jímž byla žalobci uložena pokuta 20.000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako prodávající při kontrole sdělil inspektorům v postavení spotřebitele nepravdivou informaci o funkčnosti parkovacích senzorů vozidla VW Sharan 2.0 TDI Freestyle, barva šedá, VIN kód X, které nabízel k prodeji.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly úmyslné zavinění deliktního

jednání. Ještě před uzavřením kupní smlouvy byl spotřebiteli předložen zápis o technickém stavu vozidla, kde byla informace o nefunkčnosti parkovacích senzorů uvedena. Spotřebitel byl podrobně seznámen se stavem vozidla a měl tak ještě před obchodním rozhodnutím komplexní a pravdivé informace, na jejichž základě se mohl svobodně rozhodnout. Jednání žalobce dále nenaplňuje znaky nekalé obchodní praktiky, tj. jednání podnikatele v rozporu s požadavky odborné péče a způsobilost podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele. Žalobce namítal také procesní vady řízení před správními orgány, a to nenařízení ústního jednání a následné účelové doplnění protokolu o kontrole prostřednictvím dodatku. Výši pokuty potom žalobce považoval za nepřiměřenou.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Krajský soud předně konstatoval, že odpovědnost za správní delikty podle zákona o ochraně spotřebitele je objektivní a není tedy podstatná otázka zavinění prodávajícího. Žalobci bylo kladeno za vinu, že spotřebiteli nepravdivě sdělil, že přední i zadní parkovací senzory nabízeného motorového vozidla jsou funkční, přestože nebyly. Žalobci bylo tedy vytýkáno, že spotřebitel byl nepravdivě informován o technickém stavu vozidla, neboť žalobcem nebyl upozorněn na špatný technický stav, konkrétně na nefunkční parkovací senzory, přestože ten se na funkčnost dotazoval. Žalobce tedy porušil svoji informační povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, protože žalobci nesdělil údaje obsažené v zápise o technickém stavu vozidla, o jehož existenci věděl.

[4] K namítaným procesním pochybením krajský soud konstatoval, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Zákon nestanoví povinnost nařídit jednání v řízeních, jejichž předmětem je rozhodování o správních deliktech. Vzhledem k tomu, že v řízení před správním orgánem nebylo třeba provést žádný úkon, který by vyžadoval jinou než písemnou formu a žádný takový úkon ani proveden nebyl, neměl správní orgán povinnost nařídit ústní jednání. Proto nelze vytýkat správnímu orgánu porušení procesních práv žalobce, když rozhodl bez ústního jednání. Protokol o kontrole ze dne 24. 2 2015 potom obsahuje popis průběhu kontroly a v dodatku protokolu o kontrole ze dne 9. 12. 2015 je jen označen právní předpis, který byl žalobcem porušen. Jeho pořízení proto nebylo účelové.

[5] Za nedůvodnou označil nakonec krajský soud také námitku proti výši uložené pokuty. Za delikt z něhož byl žalobce shledán vinným lze uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč. Pokuta uložená žalobci ve výši 20.000 Kč tedy představuje pouze 0,4 % možné nejvyšší sankce a dosahuje zákonného minima. Správní orgány uložení pokuty v této výši logicky odůvodnily a nedošlo k porušení principu proporcionality ani překročení mezí správního uvážení.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[7] Stěžovatel předně namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud v odůvodnění rozsudku pouze bez dalšího odkazuje na jednotlivá zákonná ustanovení, přičemž zcela absentuje příčinná souvislost mezi

zákonným ustanovením a právním názorem soudu. Dle názoru stěžovatele se krajský soud vůbec nevypořádal s většinou jeho námitek. Krajský soud tyto námitky sice rekapituloval, ale nikde k nim nezaujal právně relevantním způsobem stanovisko tak, aby bylo možné jeho rozhodnutí přezkoumat.

[8] Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal s tvrzením, že správní orgán zcela ignoroval instrukci žalované k řádnému odůvodnění subjektivní stránky, tedy jaký je vědomostní a volní vztah stěžovatele k jeho jednání a k následkům takového jednání. Správní orgán toliko opakoval svou argumentaci obsaženou již v původním rozhodnutí, že „*je nadále přesvědčen o existenci nepřímého úmyslu ve způsobu spáchání vytýkaného správního deliktu*“, bez jakékoli další specifikace či vysvětlení, co jej vedlo k závěru, že by se ve vztahu k jednání stěžovatele snad mělo jednat o nepřímý úmysl. Stěžovatel dodává, že taková konstrukce zavinění nemůže obstát.

[9] Stěžovatel dále namítá, že prodejce spotřebiteli představil veškeré dostupné informace o vozidle a podrobně vysvětlil i údaje nad rámec vývěsky na vozidle, přičemž spotřebiteli rovněž odpověděl na všechny jeho otázky. Z protokolu o kontrole je zcela zjevné, že se ze strany prodejce jednalo o nešťastné vyjádření, ovšem ve stejném okamžiku prodejce doporučil spotřebiteli, aby byla provedena kontrola elektroinstalace vozidla. Funkčnost parkovacích senzorů nepochybně patří mezi záležitosti, jež lze podřadit pod elektroinstalaci. Nadto byl prodejcem následně, tedy ještě před uzavřením kupní smlouvy, předložen spotřebiteli zápis o technickém stavu vozidla, kde již je informace o nefunkčnosti parkovacích senzorů výslovně uvedena. Je tedy jasné, že spotřebitel byl zaměstnancem stěžovatele podrobně seznámen se stavem vozidla a měl tak ještě před učiněním obchodního rozhodnutí komplexní a pravdivé informace, na jejichž základě se mohl svobodně a bez nátlaku rozhodnout, má-li o takové vozidlo zájem.

[10] V posuzovaném případě podle stěžovatele nelze hovořit o použití nekalé obchodní praktiky, protože nebyly kumulativně splněny příslušné znaky nekalých praktik podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, konkrétně rozpor jednání podnikatele s požadavky odborné péče, a způsobilost podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. K ničemu z výše uvedeného však podle stěžovatele nedošlo. O nekalou obchodní praktiku by se jednalo tehdy, pokud by stěžovatel kupujícímu (spotřebiteli) smluvně garantoval funkčnost předních i zadních parkovacích senzorů.

[11] Stěžovatel také namítá, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání podle § 49 odst. 1 správního řádu, k němuž by si mohl stěžovatel přizvat právního zástupce, a bylo by provedeno dokazování § 53 odst. 6 správního řádu výslechem zaměstnanců stěžovatele. Dle názoru stěžovatele je rovněž zjevné, že dodatek k protokolu o kontrole ze dne 9. 12. 2015 byl ze strany správního orgánu sepsán ryze účelově, což je patrné nejen z data vyhotovení tohoto dodatku, tedy téměř po roce od původní kontroly, ale rovněž z doplněného textu kontrolního protokolu.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že ve správním řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a pochybení stěžovatele bylo prokázáno bez důvodných pochybností. Stěžovatel ani nepopírá, že by průběh kontroly byl jiný, než je zaznamenáno v protokolu

o kontrole ze dne 24. 2. 2015, pouze má za to, že vyjádření jeho zaměstnance bylo nešťastné.

[13] Žalovaná dále zdůrazňuje, že obchodním rozhodnutím se rozumí nejen rozhodnutí o koupi, ale též rozhodnutí před koupí či po koupi. O nekalou obchodní praktiku se tak může jednat i v jiných případech, než je stěžovatelem uváděná situace, kdy by byla kupujícímu smluvně garantována funkčnost předních i zadních parkovacích senzorů. Spotřebiteli byl sice ještě před uzavřením kupní smlouvy předložen zápis o technickém stavu vozidla, kde je zaznamenáno, že parkovací senzory nefungují, avšak v předchozí fázi jednání byla spotřebiteli podána nepravdivá informace. Pravdivé informace je třeba podávat v celém průběhu nabídky a prodeje. Spotřebitel může před tím, než je mu poskytnuta řádná informace, učinit celou řadu obchodních rozhodnutí.

[14] Žalovaná nakonec uvádí, že nařízení ústního jednání v dané věci nebylo nezbytné, stěžovateli bylo umožněno uplatnit procesní práva, která mu náležela jako účastníku řízení, a správní orgán se řádně vypořádal s otázkou neprovedení navrhovaných důkazů. Rovněž pořízení dodatku k protokolu o kontrole nelze považovat za nesprávné. V dodatku byla pouze specifikována učiněná zjištění a byla uvedena právní kvalifikace zjištěného nedostatku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek netrpí žádným z nedostatků zakládajících nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění seznatelné. Krajský soud vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by krajský soud opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě, jak v kasační stížnosti namítal stěžovatel (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73).

[18] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Takovou vadou však napadený rozsudek netrpí a Nejvyšší správní soud mohl přistoupit k jeho věcnému přezkumu.

[19] Stěžovatel namítal, že správní orgány se nesprávně vypořádaly s otázkou zavinění. Jak však konstatoval v napadeném rozsudku již krajský soud, odpovědnost za správní delikt právnické osoby je odpovědnost objektivní a zavinění není pro její vznik vyžadováno (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2004, č. j. 4 As 4/2003 - 74). Pokud se správní orgány v posuzovaném případě otázkou zavinění přesto zabývaly, jedná se o nadbytečné úvahy, které však nemají vliv na zákonnost jejich rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda byly stěžovatelem při prodeji dotčeného motorového vozidla užity nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 4 zákona o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 27. 12. 2015, tj. znění účinném v době spáchání správního deliktu.

[21] Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, *je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil*.

[22] Podle § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele *užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky*."

[23] Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika klamavá, „*je-li při ní užit nepravdivý údaj*".

[24] Podle protokolu o kontrole ze dne 24. 2. 2015 byla u stěžovatele uvedeného dne zahájena kontrola simulovaným zájmem o koupi osobního vozu VW Sharan 2.0 TDI Freestyle, barva šedá, VIN kód X. Při kontrole byl inspektory k prodejci F. Z. vznesen dotaz k funkčnosti klimatizace, přídavného topení, vyhřívání sedadel a parkovacích senzorů. Prodejce měl podle protokolu inspektorům sdělit: „*Klimatizaci je třeba vyčistit a napustit z důvodu, že vozidlo je déle než půl roku na prodejní ploše, a proto je možný únik plynu, vyhřívání sedadla u řidiče a přídavné topení je nefunkční, doporučil bych kontrolu elektroinstalace. Parkovací senzory vpředu i vzadu jsou funkční.*" Při zkušební jízdě bylo zjištěno, že parkovací senzory vpředu i vzadu jsou nefunkční. Před uzavřením kupní smlouvy byl inspektorům předložen zápis o technickém stavu dotčeného vozidla, kde je uvedena informace o nefunkčnosti parkovacích senzorů, klimatizace, přídavného topení a vyhřívání sedaček.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že aby mohla být určitá obchodní praktika označena za nekalou, musí být kumulativně splněny podmínky uvedené v generální klauzuli § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, tj. 1) jednání podnikatele vůči spotřebiteli musí být v rozporu s požadavky odborné péče, 2) musí být způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

[26] Nejvyšší správní soud však konstatuje, že zkoumání naplnění podmínek generální klauzule v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele předchází zkoumání, zda dotčené jednání naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1

a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele nebo znaky klamavých či agresivních obchodních praktik.

[27] Vnitrostátní právní úprava je výsledkem implementace směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (dále jen „směrnice o nekalých obchodních praktikách"), a je třeba ji proto vykládat v souladu s touto směrnicí a judikaturou Soudního dvora Evropské unie.

[28] V rozsudku ze dne 19. 9. 2013, ve věci C-435/11, *CHS Tour Services*, se Soudní dvůr zabýval otázkou vztahu čl. 5 odst. 2 (generální klauzule nekalých obchodních praktik), čl. 6 až 9 (definice klamavých a agresivních obchodních praktik) a přílohy I (výčet obchodních praktik, které jsou považovány za nekalé za všech okolností) směrnice o nekalých obchodních praktikách. Dospěl zde k závěru, že v případě, kdy obchodní praktika splňuje všechna kritéria uvedená v čl. 6 odst. 1 této směrnice, k tomu, aby byla kvalifikována jako klamavá praktika vůči spotřebiteli, není namístě ověřovat, zda je taková praktika rovněž v rozporu s požadavky náležité profesionální péče ve smyslu čl. 5 odst. 2 písm. a) téže směrnice, aby mohla být považována za nekalou, a tudíž zakázána na základě čl. 5 odst. 1 uvedené směrnice.

[29] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, s ohledem na výše uvedené uvedl: „*Podle Nejvyššího správního soudu vyplývá ze závěrů vyslovených Soudním dvorem v citovaném rozsudku, že vnitrostátní orgán musí při zjišťování, zda je obchodní praktika zakázaná podle zákona o ochraně spotřebitele, resp. směrnice o nekalých obchodních praktikách, postupovat následujícím způsobem. Nejprve je nutno vyhodnotit, zda uvedená obchodní praktika naplňuje znaky některé z nekalých obchodních praktik uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, resp. v příloze I citované směrnice, přičemž pro uvedené posouzení není nutné zohlednit otázku, zda předmětná praktika může narušit rozhodnutí průměrného spotřebitele o obchodní transakci. Pokud vnitrostátní orgán dospěje k závěru, že dotčené jednání nesplňuje kritéria žádné ze zakázaných praktik uvedených v příloze č. 1 a č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, resp. příloze I citované směrnice, tak posuzuje, zda je obchodní praktika zakázána podle ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele, resp. čl. 8 až 9 citované směrnice, tj. zda se jedná o agresivní obchodní praktiku. Teprve poté, co vnitrostátní orgán dospěje k závěru, že se nejedná o agresivní praktiku, může posuzovat, zda předmětná obchodní praktika naplňuje znaky nekalé obchodní praktiky podle ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, resp. čl. 5 odst. 2 směrnice o nekalých obchodních praktikách*."

[30] V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou agresivních obchodních praktik. Uvedené závěry však rovnocenně platí také pro otázku praktik klamavých (viz citovaný rozsudek Soudního dvora). Pokud lze tedy určitou obchodní praktiku označit za klamavou podle § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, není třeba již zkoumat naplnění podmínek generální klauzule v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Tak tomu bylo také v posuzovaném případě, kdy prodejce poskytl při předvádění nepravdivou informaci o vlastnostech vozidla, což spotřebitele mohlo vést k rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil. To představuje klamavou obchodní praktiku podle čl. 6 odst. 1 citované směrnice, resp. § 5 odst. 1 písm. a)

zákona o ochraně spotřebitele, a zároveň nekalou praktiku podle § 4 odst. 3 o ochraně spotřebitele. Nebylo tedy třeba již nutné zkoumat, zda byly naplněny znaky generální klauzule v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[31] Stěžovatel dále namítal, že informace o funkčnosti parkovacích senzorů ze strany prodejce představovala „nešťastné“ vyjádření, na něž ovšem bylo ve stejném okamžiku prodejcem reagováno tak, že tento doporučil spotřebiteli, aby byla provedena kontrola elektroinstalace vozidla. Nadto byl prodejcem následně, tedy ještě před uzavřením kupní smlouvy, předložen spotřebiteli zápis o technickém stavu vozidla, kde byla informace o nefunkčnosti parkovacích senzorů výslovně uvedena. Spotřebitel měl tedy ještě před učiněním obchodního rozhodnutí komplexní a pravdivé informace, na jejichž základě se mohl svobodně a bez nátlaku rozhodnout, má-li o takové vozidlo zájem.

[32] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že stěžovatel nerozporuje, že inspektorům byla v průběhu kontroly sdělena nepravdivá informace o funkčnosti parkovacích senzorů. Na tom nic nemění ani skutečnost, že prodejce zároveň doporučil provést kontrolu elektroinstalace, jelikož tu doporučil v návaznosti na informaci o nefunkčním vyhřívání sedadla u řidiče a přídavného topení. Následně inspektorům výslovně sdělil, že parkovací senzory vpředu i vzadu jsou funkční.

[33] Ve výše citovaném rozsudku ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 110/2014 - 52, dospěl zdejší soud k závěru o nutnosti extenzivního výkladu pojmu „obchodního rozhodnutí“ užitého v § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele: „*Např. má-li spotřebitel zájem o koupi fotoaparátu a vypraví se do obchodu, kde od svého záměru upustí, jelikož zjistí, že za uvedenou cenu je dostupný pouze v případě, že se přihlásí do fotografického kurzu, pak lze v daném případě podle Evropské komise identifikovat tři rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci: rozhodnutí o koupi, rozhodnutí o cestě do obchodu a rozhodnutí daný produkt nekoupit. Podle Evropské komise tedy spotřebitel nemusí uskutečnit nákup, aby učinil rozhodnutí o obchodní transakci ve smyslu citované směrnice. Evropská komise v pokynech popisuje také rozhodnutí spotřebitele o obchodní transakci, která nastanou až po koupi produktu či uzavření smlouvy o poskytování služby. Jedná se např. o rozhodnutí, která souvisí s uplatněním smluvních práv spotřebitele, jako je právo na odstoupení, právo na vypovězení smlouvy o poskytování služeb nebo právo vyměnit produkt či přejít k jinému obchodníkovi.*“ Soud dále konstatoval, že „[v] *souladu s* [...] *účelem citované směrnice může být jednání obchodníka hodnoceno jako nekalé, přestože se neuskutečnilo v rámci smluvního vztahu. Podstatným rysem nekalosti obchodní praktiky však je, že takové jednání výrazně zhoršilo, nebo mohlo zhoršit, svobodnou volbu nebo chování spotřebitele, čímž způsobilo, nebo mohlo způsobit, že spotřebitel učinil rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil*“.

[34] Je tedy třeba odmítnout argument stěžovatele, že by se o nekalou obchodní praktiku jednalo pouze tehdy, pokud by stěžovatel kupujícímu smluvně garantoval funkčnost předních i zadních parkovacích senzorů, jelikož za obchodní rozhodnutí lze považovat i rozličná dílčí rozhodnutí spotřebitele mimo smluvní vztah. V rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 3 As 35/2016 - 41, Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedená východiska shledal, že i „kliknutí“ na hypertextový odkaz vedoucí na webové stránky obsahující informace o cenách nabízených výrobků na základě informačního elektronického zpravodaje, lze považovat za „obchodní rozhodnutí“ ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

[35] Na posuzovaný případ lze uvedená východiska aplikovat tak, že pokud byl inspektor v roli spotřebitele informován prodejcem o určitých vlastnostech vozidla, mohla jej tato informace ovlivnit v rozhodnutí o koupi vozidla, popřípadě i jen v rozhodnutí podniknout zkušební jízdu, které lze rovněž považovat za „obchodní rozhodnutí" ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. S ohledem na to také není rozhodné, že stěžovatel inspektorům následně poskytl i zápis o technickém stavu vozidla, kde byla informace o nefunkčnosti parkovacích senzorů uvedena. V této souvislosti lze rovněž zmínit, že spotřebitel při podpisu smlouvy může technické informace přehlédnout a spolehnout se na výslovné ujištění o určité funkcionalitě vozu, které se mu od prodejce dostalo. Prodávající by se navíc v takovém případě mohl i vyhnout odpovědnosti za takovou vadu vozu s odkazem na to, že funkčnost senzorů smluvně negarantoval, přičemž pro spotřebitele by bylo obtížné při případné reklamaci prokázat, že byl o funkčnosti senzorů výslovně ujištěn.

[36] Stěžovatel dále namítal, že ve věci mělo být nařízeno ústní jednání. Podle § 49 odst. 1 správního řádu [ú]*stní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.* V případě správních deliktů podle zákona o ochraně spotřebitele povinnost nařídit ústní jednání ze zákona nevyplývá. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o správních deliktech obecně nejsou správní orgány povinny nařizovat ústní jednání, není-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, nebo ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 47/2011 - 74).

[37] V posuzovaném případě skutečnosti svědčící o odpovědnosti stěžovatele za správní delikt vyplývaly z protokolu o kontrole a zápisu o technickém stavu vozidla. Stěžovatel ve vyjádření ze dne 3. 3. 2016 v řízení před správním orgánem I. stupně navrhl výslech svých zaměstnanců Z. J. a F. Z., kteří měli inspektory žalované poznat a neměli mít žádný důvod zamlčovat skutečnosti, které byly stěžejní pro hladký průběh kontroly. Z vyjádření však nevyplývá, že by skutečnosti zaznamenané v protokolu o kontrole měly proběhnout jiným způsobem. Ostatně ani v žalobě stěžovatel nezpochybňoval zaznamenaný průběh kontroly, pouze vyjádření prodejce o funkčnosti parkovacích senzorů označil za nešťastné. Výslech zaměstnanců by tedy do věci nepřinesl žádné nové skutečnosti rozhodné pro posouzení věci. Nejvyšší správní soud proto v postupu správních orgánů neshledal pochybení a konstatuje, že nařízení ústního jednání v posuzovaném případě nebylo nezbytné.

[38] Stěžovatel nakonec namítal, že protokol o kontrole měl být správním orgánem I. stupně více než půl roku po kontrole účelově doplněn. Ze správního spisu vyplývá, že dne 9. 12. 2015 byl správním orgánem I. stupně vyhotoven dodatek k protokolu o kontrole, kterým byl do protokolu ze dne 24. 2. 2015 doplněn text: „*Tím, že nebyl spotřebitel žádným způsobem předem informován o nefunkčnosti parkovacích senzorů, došlo k porušení § 4 odst. 3 č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele v platném znění v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele v platném znění, za což odpovídá kontrolovaná osoba EU Automobile s.r.o., Prachatická 1156/2, 370 05, České Budějovice.*"

[39] Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán I. stupně tímto postupem zjevně odstraňoval vadu protokolu ze dne 24. 2. 2015 spočívající v absenci označení právních předpisů, které byly stěžovatelem porušeny, podle § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu. Nejvyšší správní soud v minulosti označil dodatečné doplnění kontrolního protokolu za nevhodný postup, který však bez dalšího nepředstavuje podstatnou vadu řízení před správními orgány (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 Ads 87/2013 - 40, nebo ze dne 10. 3. 2016, č. j. 4 As 265/2015 - 41). Stejná je situace také v posuzovaném případě. Do protokolu tedy nebyly doplněny žádné nové skutečnosti a postupem správního orgánu I. stupně nedošlo k porušení práv stěžovatele.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[40] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[41] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se jí proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu